

Dolnolukavický Hlasatel

ČASOPIS PRO DOLNÍ LUKAVICI, KRASAVCE, LIŠICE A SNOPOUŠOVY

Vážení občané obcí Dolnolukavicka, jak jste jistě zaznamenali, v březnovém vydání obecního periodika, které vám bylo doručováno těsně před Velikonocemi, si redakční rada s mým souhlasem chtěla vyzkoušet, s jakou pozorností čtenáři časopis sledují a zda má vůbec smysl věnovat jeho tvorbě tolik úsilí i finančních prostředků.

Opakovaně se nám totiž stává, že občané požadují na OÚ informace, které již byly v Hlasateli zveřejněny, někdy i vícekrát. To je pro nás trochu nepohoditelné, když se časopis doručuje do každé domácnos-

ti zdarma a je přístupný i na webu obce. Každopádně „vlka“ i „nudistickou pláž“, ukryté nenápadně uprostřed vydání mezi ostatními seriózními informacemi, soudě podle reakcí obyvatel, většina čtenářů nepřehlédla. Využili jsme k tomu nadcházející 1. duben, neboli APRÍL, jen jsme mu přidali do podpisu pod články zkratku křestního jména A. a příjmení mu otočili. Jak prosté. Naši čtenáři jsou však důvtipní. Někteří dokonce jméno autora LÍRPA hledali na Googlu. Nena-

padlo nás, že skutečně může existovat někdo, kdo se jmenuje obráceně apríl. Jak se můžete sami na internetu přesvědčit, je tomu opravdu tak. Nevědomky jsme tak dělali zdarma reklamu společnosti Lírpa o.s., která se kromě jiného zabývá výrobou sanitárních systémů a také Arnoštu Lír-povi, jenž se zabývá přírodními jevy.

Chtěl bych naše čtenáře ubezpečit, že se jednalo o pouhé oživení obsahu obecního časopisu redakčním týmem. Hlasatel vám i nadále bude přinášet seriózní, užitečné a aktuální informace.

Jednou z nich je, že konkurzní komise doporučila a starosta obce pak jmenoval na místo ředitelky ZŠ a MŠ v DL slečnu Mgr. Lenku Hajšmanovou z Přestic. Bude již připravovat další školní rok, při jehož zahájení se vám představí. Možná dostane prostor i dříve na stránkách časopisu. K jmenování jí blahopřejeme a přejeme mnoho úspěšných let na naší škole!

Vítězslav Opálko
starosta obce

Zprávy z OÚ

Kontakty na pracovníky zajišťující stavbu silnic a chodníků: nový stavbyvedoucí firmy Strabag - p. Blabol: 734 692 390, e-mail: marek.blabol@strabag.com
technický dozor: Ing. Patera 602 169 504, e-mail: patera@gplinvest.cz

Revize bezpečnosti vybavení dětského hřiště před ZŠ byla v polovině dubna provedena odbornou firmou. Nebyly shledány žádné závady a dětské hřiště, vybudované obcí Dolní Lukavice v roce 2006 může dál soužit dětem z Lukavice i návštěvníkům obce.

Čtenáři, kteří si doma neukládají časopis Hlasatel, jej mohou po přečtení vrátit na obecní úřad (do schránky u vchodu).

Na hřbitově v Dolní Lukavici bude probíhat likvidace starých a opuštěných hrobů. Dále budou vyzváni nájemci neupravených hrobových míst k jejich nápravě.

Aktuální dění v obci

Malý hasič je na světě

21. března se Zdeňku Hrubému, bývalému starostovi SDH DL, a jeho partnerce Kateřině Kociánové, která společně s kolegy vedla Soptíky, narodil v klatovské porodnici syn Zdeněk (3 770 g, 52 cm). Gratulujeme a přejeme hodně zdraví a ať vám syn přináší jen samé radosti.

Nové stavidlo u jezu v Lišicích

Několik obyvatel se mě ptalo, zda u lišického mlýna není opraveno stavidlo. Všimli jste si správně, ale oprava proběhla již v červenci loňského roku. Opravu provedl vlastními silami vnuk posledního mlynáře Viktora Valdegra pan Viktor Majer. Předcházející oprava byla provedena v roce 1980. Zmiňova-

Třídíme odpady

PLASTY

Nevhazujte obaly se zbytky potravin, od chemikálií a nebezpečných látek; novodurové trubky, podlahové krytiny!

Tříděním odpadu umožníte jeho další využití
DĚKUJEME VÁM, ŽE TŘÍDÍTE!

PAPÍR

Nevhazujte dětské pleny, uhlový, voskový, mokrý, mastný nebo jinak znečištěný papír.

Tříděním odpadu umožníte jeho další využití
DĚKUJEME VÁM, ŽE TŘÍDÍTE!

NÁPOJOVÉ KARTONY

PATRÍ DO TÉTO NÁDOBY

PŘED VHOZENÍM STLAČTE

Nevhazujte obaly se zbytky nápojů!

Tříděním odpadu umožníte jeho další využití
DĚKUJEME VÁM, ŽE TŘÍDÍTE!

ný mlynář již dnes neslouží svému původnímu účelu. Poslední mlynář Viktor Valdegr zemřel v roce 2002. Nicméně „U Valdegrů“ se tu říká dodnes.

Mgr. Eva Horová

SBĚR NEBEZPEČNÝCH ODPADŮ

Obecní úřad ve spolupráci se Svazkem obcí PJ pro odpadové hospodářství pořádají sběr nebezpečných odpadů z komunální sféry. Tato akce se uskuteční:

19. května 2018, 8.00–17.00 hodin, dvůr obecního úřadu

Přijímány budou následující druhy odpadů:

- » léky všeho druhu, masti a roztoky
- » lednice, sporáky, bojler
- » brzdové a nemrznoucí kapaliny
- » zbytky starých barev, znečištěné plasty a plechovky od barev
- » zářivky, výbojky, televizory, monitory, rádia, pračky
- » všechny druhy baterií, akumulátorů a autobaterií včetně náplní
- » upotřebené motorové oleje v uzavřených nádobách
- » kyseliny, rozpouštědla, chemikálie
- » pneumatiky – osobní bez disků

Tato akce je určena pouze pro občany, nikoliv živnostníky a podnikatelské subjekty.

SKLO čiré

Skleněné nádoby

Láhve od nápojů

Sklenice

Nevhazujte tabulové a barevné sklo, porcelán, keramiku, autosklo, drátěné sklo a zrcadla!

Tříděním odpadu umožníte jeho další využití

DĚKUJEME VÁM, ŽE TŘÍDÍTE!

SKLO směs

Skleněné nádoby

Láhve od nápojů

Tabulové sklo

Nevhazujte porcelán, keramiku, autosklo, drátěné sklo a zrcadla!

Tříděním odpadu umožníte jeho další využití

DĚKUJEME VÁM, ŽE TŘÍDÍTE!

Zápis do 1. ročníku

10. dubna se na naší škole konal zápis do 1. ročníku. Od 16. hodiny se rodiče s dětmi mohli vypravit do školy a nahlížet do všech tříd, družiny i tělocvičny. Hned u vchodu školy na děti s rodiči čekali naši žáci, kteří ochotně malé návštěvníky provedli po celé škole. Poté předškoláčky čekala ve třídě důvěrně známá paní učitelka z mateřské školy a paní učitelka. Po přivítání děti předvedly, co všechno už umí a procvičily si dovednosti a schopnosti, které bude budoucí prvňáček ve škole potřebovat. Většinou děti všechno zvládly na jedničku a za svůj výkon si mohly vybrat dárečky. Nakonec se budoucích 18 prvňáčků s rodiči na památku vyfotilo a domů si odnesli pamětní list.

Přejeme všem budoucím prvňáčkům, aby pro ně bylo učení zábavou a aby se jim v naší škole líbilo!

Mgr. Hana Skálová

Konečně to pravé jaro

Tolik jsme se na něj všichni těšili. Odložili jsme zimní oblečení a jako v přírodě se začínají objevovat barevné květy, tak i u nás ve školce září barvičky ze všech stran.

A jaro si chceme užívat. Malujeme barevné obrázky, cvičíme pro sluníčko jógu,

pískáme na flétničky a to přece k jaru patří. Chodíme co nejvíce do přírody, pozorujeme rašení nového života, posloucháme ptáčky, o které jsme se v zimě starali, vyprávíme si o mláďatech a jejich maminkách, a to nejen zvířecích. A když vyběhneme na zahradu, rozkveté rázem všemi barvami a veselým křikem nás dětí.

Jaro bylo významné i pro předškoláky, kteří se zúčastnili, snad úspěšně, zápisu do ZŠ Dolní Lukavice a v brzké době proběhne také zápis do naší mateřské školy. Jistě přijdou samí šikovní kamarádi a bude se jim u nás líbit. Velmi se o to snažíme. Nejen na jaře, ale po celý rok. Těšíme se na všechny.

Vaše Sluníčka a Hvězdičky

Úspěšná reprezentace v celostátním kole pěvecké soutěže!

V pondělí 26. března 2018 se konalo celostátní kolo pěvecké soutěže Karlovarský skřivánek v Karlových Varech. Nedávno jsme Vás informovali, že v kategorii A2 - žáků studujících sólový zpěv postoupila z naší školy v Dolní Lukavici 2 děvčata. MARKÉTA ŠÍCHOVÁ, která studuje sólový zpěv v ZUŠ Přestice u p. učitele J. Šimůnka, a LUCIE DOLEŠOVÁ, která v loňském roce vyhrála celostátní

kolo v kategorii A1 a v této kategorii již nemohla soutěžit! V letošním roce proto soutěžila s žáky studujícími sólový zpěv (A2) a reprezentovala naši ZŠ a MŠ (Mgr. N. Květoňová). Zaspívala písničky Čerešničky a Pan Tau za doprovodu klavíru Václava Květoně a byla opět úspěšná! Z Karlových Varů si přivezla další ocenění – ČESTNÉ UZNÁNÍ! Děvčatům blahopřejeme k výborné reprezentaci a přejeme hodně dalších pěveckých úspěchů!

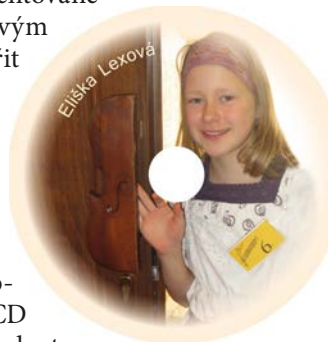
Více na: <https://lukavacek.blogspot.cz/>

Mgr. Naďa Květoňová

Podpořme dvojnásobnou radost

Eliška Lexová, 12letá bývalá žačka ZŠ Dolní Lukavice vydala své první hudební CD s názvem Jako v pohádce, které vzniklo díky jejímu každoročnímu úspěšnému účinkování v pěvecké soutěži Karlovarský skřivánek a reprezentaci Dolní Lukavice. Příspěvkem uděláte radost nejen talentované Elišce, která tak svým hlasem může šířit krásnou pozitivní energii dál, ale i obšťastníte radostí a úsměvem dětičky v nemocnicích, kterým je tímto též podpoříte. Děkujeme. CD je možné si objednat u pí. Lexové, Dolní Lukavice 76, nebo na tel. č. 604 916 990.

Štěpánka Inka Lexová

Jarní pozdrav z Krasavců

Symbolem jara jsou mláďata. Konkrétně o kůzlata není nouze u Fischerů čp. 45 v Krasavcích. Na přelomu března a dubna se jich narodilo hned 18. Kluci, holky, prostě správný mix. Nejvíce je zakrslých holandských, dále jedna walliserské a hnědá atd. Jana Fischerová se chovem koz zabývá od roku 2013, je registrovaná ve svazu chovatelů ovcí a koz a ve společnosti chovatelů a.s. A když se jí zeptáte, jak se k tomu dostala, odpoví: „Od dětství jsem milovala zvířátka a přírodu. Ráda jsem se obklo-

povala její krásou. A je zapotřebí, aby naše nová malá generace vyrůstala v tomto hodně moderním světě aspoň s malou kapkou opravdového venkova, kde je hezky zvláště s příchodem jara a nového života...”

Mgr. Eva Horová

Velikonoční řehtání v Krasavcích

Edith - vrabčák z předměstí

31. března se uskutečnil zájezd do plzeňského divadla na Novou scénu, který uspořádala paní Eva Horová. Autobus nás odvezl z Přeštic, Snopoušov, Lišic, Dolní Lukavice a Horní Lukavice až před budovu divadla. Dobře naladěni jsme se všichni těšili na představení. Taneční muzikál nás provedl životem této pozoruhodné zpěvačky. Říkali jí vrabčák a žila velmi zajímavý život. Uměla se z něj těšit a svým zpěvem rozdávala radost. Zažila však mnohá životní zklamání, zemřela jí dcera, opouštěli ji milovaní muži.

To všechno jsme s Edith Piaf mohli prožít i my, kteří jsme seděli v divadle. Taneční umění nám předvedla Zuzana Hradilová a svým zpěvem nás uchvátila Radka Fišarová. Obě dámy se na jevišti střídaly tak rychle, že si divák občas nemohl být jistý, kterou herečku právě vidí. Obě byly opravdu vynikající a všem nám přinesly výborný zážitek. Samozřejmě patří dík i ostatním hercům, zpěvákům a tanečníkům.

Někteří z nás viděli představení již před lety v Komorním divadle. Shodli jsme se, že tehdy i nyní to byl krásný a nezapomenutelný večer.

Mgr. Renata Vastlová

Návštěva ochotníků v Janovicích nad Úhlavou

Kulturní komise Obce Dolní Lukavice pořádala pro velký zájem již podruhé zájezd na vystoupení divadelního souboru ochotníků do Janovic nad Úhlavou. Tentokrát jsme zhlédli původně televizní komedii Světáci, jejíž scénář byl upraven pro potřeby janovických ochotníků. Ti nás zavedli především do janovické mlu-

vy a poté i do tajů společenské etikety. K dobré zábavě přispěly téměř profesionální výkony všech herců. Vystoupení provázela desítka písní s vlastní úpravou zapadající do příběhu jak v pěveckém, tak i tanečním podání samotných ochotníků. Všichni zúčastnění, kterých bylo 52, se shodli, že se budou těšit na další představení tohoto souboru.

Mgr. Naďa Květoňová

Kulturní tipy

27. května

„Živá velryba dětem“ (v rámci otevírání a čištění pramenů a dne dětí), ekohry a originální atrakce, pořádá Š. Lexová (tel. 604 916 990)

2. června od 15.00 hodin
SDH Lišice pořádá **DEN DĚTÍ**

2. června
Lukavické kulturní odpoledne,
pořádá Obec Dolní Lukavice a SDH DL
ve venkovním areálu chovatelný

Program:
15.30 – 17.30 Akustic Cover Band
17.35 taneční vystoupení Magic girls
z Dolní Lukavice
18.00 – 20.00 Hájenka
20.30 – 24.00 Tonic

17. června
Letní slunovrat (po keltsku), pořádá
Š. Lexová ve spolupráci s SDH DL

21. června od 17.00 hodin
Den hudby v klubovně,
pořádá Obec DL a Lukaváček

Najdou se dobrovolníci?

Na akci Letního Slunovratu v Dolní Lukavici 17. 6. 2018 hledáme ku pomoci dobrovolníky na stanoviště a šikovné lidičky z okolí se svými stánky s vlastní tvorbou (umění, rukodělné práce z lidové tvořivosti, může být i řemeslné i ze starodávných dob). Ne-schovávejte své poklady doma a ukažte svou tvorbu na obdiv! Hlaste se u Š. Lexové na tel. č. 604 916 990. Děkujeme a těšíme se na spolupráci.

Štěpánka Inka Lexová, Spolek Přátel Matky Země, nezisková organizace

Rozhovor s Miroslavem Kráčmerou

Miroslav Kráčmera (*1936), umělec, výtvarník, aranžér, momentálně v důchodu, ženatý a žije ve Snopoušovech.

Jste snopoušovský rodák?

Nejsem. Narodil jsem se v roce 1936 v Praze Marii a Josefu Kráčmerovým. Nemám sourozence, protože když jsem se narodil, tatínkovi bylo už něco přes čtyřicet a mamince o něco málo méně.

Jak jste se k umění dostal?

Odmalička jsem moc rád kreslil. Od dětství jsem do svých 15 let chodil na výtvarný kroužek.

Co jste po tehdejší měšťance studoval?

Šel jsem na Střední školu propagace a kreslení v Praze. Měli jsme výjimečnou třídní učitelku, která nás zároveň učila i výtvarnou výchovu - paní Ludviku Smrčkovou (1903 - 1991). Byla to umělkyně, výtvarnice, sklářka. Za svoji práci získala mnoho cen, např. zlaté medaile na světových výstavách v Bruselu v roce 1935 a o dva roky později v Paříži. V roce 1963 byla oceněna titulem zasloužilý umělec a v roce 1978 se stala národní umělkyní. Po ní nás učila profesorka a akademická malířka Eva Kličková. Než jsem odmaturoval, získal jsem výuční list v oboru aranžér na Učňovské škole obchodní v Berouně. Maturoval jsem z ruštiny, češtiny, chemie, propagace a písma. Po složení maturitní zkoušky se ze mě stal propagační výtvarník.

Co následovalo po střední škole? Hledal jste si práci nebo pokračoval ve studiu?

Po vojně, v roce 1958, jsem si začal hledat práci. Chtěl jsem dělat dekorace v divadle, ale nakonec jsem skončil ve firmě „Textil a oděvy Praha“ v oddělení Propagace textilu, kde jsem pracoval 15 let jako aranžér. (pozn. Textil a oděvy Praha byla firma, pod kterou spadaly všechny prodejny textilu v Praze). Měl jsem na starost Středočeský kraj a poté Prahu. Po nějaké době jsem dal výpověď a přešel jsem do „Domu vlny Unitex“ v Praze. Zde jsem zastával funkci vedoucího propagace, dělal výlohy, aranžoval výstavy. Asi po sedmi letech jsem opět odešel - naposled do Konstruktivy Praha

(stavební firma). Pracoval jsem opět v oddělení propagace, a to až do revoluce, kdy se tato firma rozpadla a propustila své zaměstnance.

A čím jste se zabýval po revoluci?

V roce 1990 jsem si udělal živnostenský list a byl na „volné noze“. V této době jsem začal dostávat různé zakázky od firmy Popron. Kromě výloh jsem měl na starost graficky vytvářet zlaté, platinové a stříbrné desky za úspěšný prodej nosičů.

Vidím, že jste toho udělal opravdu hodně, můžete mi vyjmenovat nějaké zpěváky či kapely, kterým jste vytvořil zlatou, platinovou nebo stříbrnou desku za úspěšný prodej?

Z českých zpěváků např. Helena Vondráčková, Lenka Filipová, Wabi Daněk, Leona Machálková, Michal Tučný, Suchý a Šlitr atd. Z českých kapel: Čechomor, Lucie, Chinaski... Ze zahraničních interpretů: Mariah Carey, Celine Dion, Barbara Streisand, George Michael, Ozzy Osbourne, Alexia, Ricky Martin. Ze zahraničních kapel: Pink Floyd, Linking Park, Greenhorns, AC/DC, Scooter a mohl bych pokračovat. Tato práce mě bavila. S mnoha celebritami jsem se také setkal.

Miroslav Kráčmera

Ozzy Osbourne

Když jste byl na volné noze, zabýval jste se i něčím jiným mimo Popron?

Jistě, dělal jsem všechno! Letáky, cedule, nápisy (na auta, do restaurací, na domy, do obchodů, zdravotnictví apod.). Jedna z cedulí - reklama na nábytek v Lišicích - byla umístěna na křižovatce při výjezdu z Dolní Lukavice na Plzeň. Měl jsem na starost také uspořádání různých výstav a expozic (např. LVT Liberec, Litoměřice - zahrada Čech, BVV Brno, Trenčín - město módy, atd.). Na okraj bych také zmínil, že jsem mimo jiné pro děti dělal sochu Golema.

Jak jste se dostal z Prahy do Snopoušov?

Oženil jsem se s Jaroslavou Pachovou ze Snopoušov čp. 7. Její rodiče tady žili, a když její otec v roce 1992 zemřel, matka zůstala sama, byla nemocná a nemohla chodit. Vždy jsme za ní s manželkou z Prahy jezdili, nakoupili, zabezpečili a zase odjeli. To se ale postupem času stávalo neudržitelným a museli jsme se sem nastěhovat, abychom se o ní postarali. Už to bude 11 let co tchýně zemřela a od té doby jsme tu trvale.

Věnujete se ještě výtvarnému umění?

Pojďte se podívat ke mně nahoru do mého pokoje... (pozn. ateliéru - všude po zdech visí plakáty, zajímavé obrazy a zkrátka umění, kam oko pohlédne). Mám tu počítač,

skener, tiskárnu. Pořád něco tvořím, rád pracuji v programu Corell Draw. Ale už se tím samozřejmě neživím, jsem v důchodu a dělám si tím radost.

Pro radost si také malujete?

Ano, před čtyřmi lety jsem namaloval svoji tchýni (pozn. již po její smrti, podle předlohy) v kroji a o kus dál domažlického dudáka na stěny naší garáže. Opravil jsem nástěnnou malbu, kterou nakreslil můj tchán s výjevem Domažlic a fresku u vchodu do našeho domu.

Vidím, že Vy se nikdy nudit nebudete. Jste nesmírně čínorodý člověk ve všech směrech. Přeji Vám hodně tvůrčích úspěchů a děkuji za rozhovor.

Mgr. Eva Horová

Jak dnes žije...

Pan Josef Netrval (*1937) je rodákem Dolní Lukavice, otcem dvou synů a v místním zastupitelstvu působí od roku 1991. V témže roce vymyslel vydávání Hlasatele, časopisu pro Dolní Lukavici, Krasavce, Lišice a Snopoušovy. „První číslo vyšlo, když se konaly 1. Haydnovy hudební slavnosti, tedy před téměř 26 lety,“ vzpomíná s úsměvem. Právě sedí na rotopedu, s nímž „cestuje“ kolem hranic bývalého Československa a hned vysvětluje: „Zapojili jsme se do projektu **Jedeme v tom společně**. Moje trasa měří 1 800 km. Už jsme objeli Slovensko a teď míříme od Táboru zpět k Plzni. Dnes máme modrý čtvrtek v námořnickém stylu. Přes Skype sledujeme, jak se daří na trase našim kolegům z jiných stacionářů v republice.“ Vypráví i o dalších aktivitách, které stacionář Kristián svým klientům nabízí, a o českých dějinách, které právě studuje v letním semestru univerzity třetího věku. A co vzkazuje čtenářům Hlasatele? „Stejně jako všechno ostatní prošel i Hlasatel mnoha změnami. Přesto věřím, že ho budete stále rádi číst.“ V denním stacionáři Kristián „dědeček“, jak mu tu říkají, pobývá ve společnosti několika dalších seniorů z Přesticka a také milých sester. Mají ho tu rádi, obdivují jeho znalosti, stále dobrou náladu a ochotu pomáhat.

Pana Josefa Netrvala jsem zastihla na 13. z naplánovaných 25 kilometrů, které právě teď denně na rotopedu překonává. Přeji mu mnoho v radosti ujetých kilometrů a děkuji paní ředitelce denního stacionáře Kristián, že mi setkání umožnila.

Nad'a Popová

Včelaři na Lukavicku

Abychom si mohli udělat obrázek o tom, co včelaření všechno obnáší a jak se dědí z generace na generaci, oslovila jsem několik včelařů z našich obcí.

Od roku 1974 se včelařením zabývá **Tomáš Hajžman** (*1937) z DL čp. 114. V současné době má 12 včelstev a jeho úly se nacházejí za fotbalovým hřištěm na louce u bažantnice. Tuto činnost převzal po otci. Tomáš Hajžman (1907 - 1974), z Krasavce čp. 21, si jako kluk na zahradě zřídil dřevěný včelín, pobitý prkny a pokrytý taškami. Časem počet jeho včelstev narůstal, měl jich 8 - 12. Tehdy si včely potravu hledaly všude možné, na zahradách, na polích v obilí, v lese. Pole se chemicky neošetřovala, tak to včely měly jednodušší. Tomáš Hajžman v Krasavcích včelařil až do své smrti v roce 1974.

Z Krasavce čp. 8 pochází **Karel Prach** (*1949), který nyní žije v Horní Lukavici. Je včelař, předseda ZO ČSV v Přesticích (78 členů a 1 500 včelstev). Pan Prach říká: „*U nás se začalo včelařit v roce 1952, kdy otce (František Prach 1914- 1988) přemlouvali včelaři z Krasavce: Pavel Vacek z čp. 4, Tomáš Hajžman z čp. 21 a tehdy ještě mladý Václav Hrubý čp. 13, který se pak přestěhoval do Lišic. Na otce ještě působil také Václav Prach z Krasavce čp. 28, byl to penzionovaný oficír...*“ Karel Prach otci se včelami pomáhal od roku 1958. Při medobraní odvíčkovával a točil klikou u medometu a na podzim chodil svítit baterkou při dodávání zimních cukerných zásob. Své první včely měl v roce 1975. Po otcově smrti v roce 1988 se pan Prach ujal chovu včel po otci. V roce 1997 choval 18 včelstev ve starých již nevyhovujících úlech. V roce 2010 nakoupil 20 nových nástavkových úlů, nerezový medomet a nerezové nádoby na stáčení medu. Na uchování medu používá plastové nádoby k tomuto účelu určené. Med rozehrívá v termokomoře, kde teplota je hlídána termostetem a nepřesáhne 40 °C. V současné době má v průměru 23 včelstev.

Od roku 1977 včelařil **Václav Kašpar** (*1944) z Dolní Lukavice čp. 84. Měl dvoje nebo troje včelstva na zahradě, která dostal od svého tchána. Hodně mu zpočátku pomáhal pan Václav Hrubý z Lišic čp. 78, který míval přes 50 včelstev. Poskytl nejen radu, ale také např. včelí matky. Postupem času mu včelstva přibývala. Koupil si od pana Hrubého maringotku s 25 včelstvy. Jeho syn Václav (*1976) mu už jako kluk pomáhal. Když mu bylo 18 let, začal sám včelařit. V současné době má celkem 20 včelstev v lomu u Krasavského potoka, na zahradě a v lese nad Krasavci. Říká: „*Někteří sousedé nás možná považují za nebezpečné blázny, kteří chovem včel na zahradách*“

ohrožují jejich zdraví a zdraví jejich dětí. Nicméně se snažíme chovat včelstva klidná, nebudavá a včelařit tak, abychom sousedy moc nedráždili. Navíc včely k vesnici patří odedávna a plní na jaře hlavně opylovací službu. Bez nich by z ovocných stromů zahrad nebylo co sklízet."

Asi 20 let se včelaření věnuje **Josef Matoušek** (*1963) z čp. 45. Když mu bylo 30 let, začal pomáhat se včelami otci, který na své zahradě mívál kolem 10 včelstev. Pan Matoušek má nyní 18 včelstev. Sdíljuje: *„Se včelami je práce, pomáhá mi celá rodina. Med máme rádi, světlý (květový) je nejlepší. Mažeme si ho na chleba a sladíme čaj.“*

Jediná žena - včelařka v Dolní Lukavici je paní **Zdeňka Uzlová** (*1967) z čp. 35, která má v současné době 5 včelstev. Tuto zálibu převzala po svém tchánovi Jaroslavu Uzlovi, který ji do začátku předal mnoho rad a zkušeností. Říká: *„Manžel mi se vším pomáhá a zpracováváme jen med pro potřeby naší rodiny.“*

Ani v Lišicích o včelaře není nouze. Karel Prach vzpomíná na Václava Hrubého z čp. 78 (†2014): *„Byl to dlouholetý, velmi dobrý a zdatný včelař, chovatel matek, kočovník se včelstvy tenkrát na Stodsko k řepce, která se tady nepěstovala...“* V současné době zde včelaří **Michal Komorous, Jiří Ornet a pan Berecz** (chalupář). Michal Komorous (*1985) včelaří od roku 2007. V současné době má šest včelstev (čtyři na zahradě a dvě u rybníčku u Horní Lukavice). První 2 včelstva mu daroval strýc Karel z Nebílov, poskytl radu a dodnes si vzájemně pomáhají a předávají zkušenosti. Zpracovává zatím pouze světlý a tmavý med a v budoucnu by rád, dovolí-li mu čas, zkusil i medovinu. Jiří Ornet (*1970) se k včelám dostal od otce Josefa. Už od dětství otci pomáhal, např. vytácel med apod. Po otcově smrti v roce 2013 zdědil 4 včelstva. V roce 2014 svá včelstva rozšířil. Nyní jich má 9 a úly má na vlastním pozemku. Zpracovává med a vosk.

Od roku 1990 ve Snopoušovech čp. 3 včelaří **Mgr. Jindřiška Kaslová** (*1972). Včelaření se v její rodině dědí z generace na generaci. Sdíljuje: *„Dalo by se říci, že chov včel je u nás tradice téměř dvousetletá. Včelařil můj děda, praděda, prapraděda...“* Původní včelín jejího dědečka se nacházel uprostřed zahrady, východně od domu. Tehdy se používaly jiné úly – byly užší (ještě dnes byste je mohli vidět před domem – jsou využity jako truhlíky na bylinky). Jindřiška používá úly po dědečkovi Josefovi (vyrobené u pana Potůčka v Přesticích). Dalo by se předpokládat, že Josef Kasl st. předá včelstva svému synovi, ale nestalo se tak. *„Po dědově smrti v roce 1990 jsem se stala včelařkou já. Jsem členkou Českého svazu včelařů, ale v současné době (co je otec v důchodu) přenechávám péči o včely mému otci,“* dodává paní Kaslová. Co se počtu včelstev týká, tak se po celou dobu včelaření toto číslo pohybuje v rozmezí dvou až šesti.

Celkem 58 včelstev ve Snopoušovech má **Jiří Šik** (*1988), který se včelaření věnuje od dětství, kdy pomáhal svému otci v Černošíně u Stříbra. Úly má na vlastním pozemku a zpracovává med, propolis a vosk.

Se včelami je plno práce po celý rok. Správný včelař po posledním odebrání medu

nakrmí včelstvo cukerným roztokem, aby mělo dostatek zásob na zimu a na jaro. V zimních měsících se moří škůdce včel, rotoč varroáza. Tento parazit byl do Evropy zavlečen před zhruba 40 lety a je schopen včelstva zahubit. Přes zimu se dále připravují rámký (rámek, kde jsou včely) a vyvařuje se vosk. Z jara, když vše kvete, tak se přidávají mezistěny do úlu (plodiště), aby včely mohly stavět a žily na čistém novém díle. Včelstva se postupně rozšiřují a včelař se snaží předejít jejich rojení. Na přelomu května a června se obvykle stáčí první med, květový. K tomu dochází, když je med tzv. zralý, tedy když je řádně „zavíčkováno” - plné buňky včely uzavřou voskem a to je pro včelaře signál, že může stáčet. Zralý med je hustý a při nalévání se pěkně skládá. Dle počasí je pak druhý med, tmavý lesní čili medovicový.

Někteří včelaři také kromě stáčení medu získávají propolis. Ten se vyluhuje v lihu, pak scedí a vznikne tinktura, která je proslulá svými léčivými a dezinfekčními účinky.

Každý včelař musí mít vhodné pomůcky: včelařské dlouhé rukavice, bílé, kožené s látkovým nástavcem. Tyto rukavice chrání i předloktí před včelím bodnutím. Dále je potřeba včelařský klobouk se sítkou nebo celá drátěná kukla jako ochrana přes obličej a někdo též nosí bílou včelařskou kombinézu. Také se včelařům stává, že musí přesunout roj včel do úlu. K tomu jim poslouží krabice, tzv. rojáček, kam se roj „sklepne”. Někdo včely ještě předtím uklidní mírným vykouřením, používá se k němu se tzv. kuřák či dýmák, a poté je dá zpět do úlu. Kouř je pro včelaře velký pomocník.

A co včelaři vzkazují a radí na závěr? K úlům a letícím včelám v roji se nepřibližovat. Po bodnutí většinou stačí postiženou část těla chladit, přikládat obklady z octa či cibule a tím mírnit otok, nebýt na přímém slunci, požit některý z léků na alergii. V případě komplikací (u alergiků, při otoku jazyka, krku nebo při anafylaktickém šoku) je třeba přivolat lékařskou pomoc. Důležité je rychlé vyjmutí žihadla. Nesevřít žihadlo prsty, ale jemně žihadlo seškrábnout nehtem, aby se do těla dostalo co nejméně jedu.

Děkuji všem za jejich čas a ochotu při rozhovoru.

Mgr. Eva Horová

STARÉ RODY V LIŠICÍCH - 3. ČÁST

Rod Štrunců (čp. 7)

První zmínky o tomto rodu v čp. 7 nacházíme v souvislosti s Kašparem Štruncem, sedlákem, narozeným roku 1802. Do Lišic se přišel. Vzal si Kateřinu (*1807), dceru Martina Ženiška z Lišic čp. 7. Martin Ženišek neměl mužského potomka, proto v roce 1848 rozhodl přepsat grunt s polnostmi dceři Kateřině a jejímu manželovi Kašparovi Štruncovi.

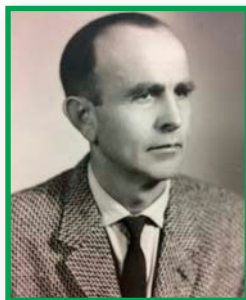
Manželé měli sedm dětí: Kateřinu (*1826), Vojtěcha (*1828), Annu (*1833), Barboru (*1836), Václava (*1839, zemřel ve věku 21 let na souchotě), Magdalenu (*1842, zemřela druhý den po porodu) a Magdalenu (*1843).

Kašpar hospodářství odkázal synovi Vojtěchovi (*21. 7. 1828), který se oženil s Annou, rozenou Kaňákovou, z Lužan (*18. 10. 1833). Manželé spolu měli syny Josefa (*1856, zemřel dva měsíce po porodu), Petra (*1860), Josefa (*1864, zemřel šestý den po porodu), Josefa (*1868) a tři dcery: Marii (1857 - 1924), Annu (*1859, zemřela šestý den po porodu), Annu (*1863, zemřela v roce 1872) a Kateřinu (*1865). Spolu zde s nimi žila ještě Kateřina, která zůstala svobodná. 17. června 1869 zemřel Vojtěch Štrunc, ve věku 40 let na „souchotě“ (tuberkulózu).

V domě dále bydlel Petr Štrunc s manželkou Barborou (*1863) a dětmi Marií (*1885, provdaná Čížková v Nebílovech), Františkem (*1889), Petrem (*1894), Jaroslavem (*1897).

Josef a Josef Štruncovi

Josef Štrunc 1924 - 2004

Svatba - Josef a Miloslava

Dům zdědil nejstarší syn František a žil zde s manželkou Annou (*1893). Spolu měli tři děti: Miluši (provdaná Pirníková), Josefa (1924 - 2004) a Blaženu (provdaná Moravcová). Josef se oženil s Miloslavou (1927 - 2006), rozenou Palmovou, a společně měli 3 děti: Věru (*1953, provdaná Červená, žije na Chlumu), Josefa (*1958) a Václava (*1960). V současné době dům obývá Josef Štrunc s manželkou Irenou (*1959), rozenou Jaklínovou, a Josefův bratr Václav. Josef a Irena spolu mají dceru Ivanu (*1985), provdaná Linhartová, která žije v Přesticích. S manželem Davidem má dva syny: Davida (*2013) a Dominika (*2015).

Text byl zpracován na základě starých matrik a výpovědi rodiny. Za všechny poskytnuté podklady děkuji Ivaně Linhartové.

Mgr. Eva Horová

Fotohádanka

O jaký dům se jedná? Odpověď najdete v dalším čísle

JAK JSME SLAVÍVALI 1. MÁJ

První květnový den byl za mého mládí jedním z nejoslavovanějších svátků. Ačkoliv se začal slavit v USA myslím už v roce 1890, teprve vláda dělnické třídy dala oslavám náležitě slavnostní a pompézní rámec. Z oslav se stala povinnost: povinná výzdoba pracovišť i domovů, „dobrovolné“ brigády na úpravu veřejných prostranství, překotný úklid kolem trasy průvodu v každém městě či vesnici, spěšné opravy a nátěry fasád i provizorní opravování, kterému se říkalo „Akce KZD“ (Kam Zedník Dosáhne), tuny propagačních letáček, plakátů a transparentů, gigantické hlavy „komunistické svaté trojice“ (Marx, Engels, Lenin), ryčné pochody a burácení Internacionály a Písne práce a vojenské přehlídky.

Dnešním mladým lidem se to zdá neuvěřitelné, ale my jsme v tom vyrůstali a podobné akce byly už od malička samozřejmou součástí našich životů. Naštěstí já si pamatuji už jen léta sedmdesátá a pozdější. Jako děti jsme se na každou takovou událost moc těšili, hlavně když se něco dělo! Já jsem měla největší trauma ze společného vyrábění mávátek ve škole. Byly doporučeny asi jen tři druhy: trojbarevné třepetalky z krepáku, plastické květy a potom modrá kola jakože zeměkoule, kterou objímá holubice míru. Já byla na tyhleto ruční práce vždycky dost nešikovná, pro mne to byl horor, byla jsem celá upatlaná od páchnoucí Bílé lepicí pasty a výsledek nebyl nic moc. V mém podání měla planeta Země už tenkrát namále a Holubice míru vypadala jak mutant, já jsem jí moc přistříhla letky a ještě navíc přefikla i zobák.

Na odpoledne před Prvním májem jsme se všichni moc těšili, už od oběda jsme zevlovali u vykopané díry a čekali, až velká děvčata začnou zdobit májku barevnými pentlemi z krepového papíru. Dychtivě jsme čekali, jestli jim něco neupadne, ti drzejší kluci jim občas něco uzmuli nebo strhli už navázané proužky z větví a ukořistěné fáborky si navazovali na řídítka kol na důkaz své statečnosti a odvahy. A večer jsme s obdivem sledovali „velké kluky“ a mladší svobodné muže, jak pomocí krokví vztyčují májku a zapalují opodál veliký oheň pro dlouhou noční hlídku. Stavba májky byla tím nejkrásnějším ukončením všeho toho úklidu a zdobení před svátkem, pionýři i dospělí už měli za sebou povinnou brigádu na úklid okolí i zdobení oken.

Májové dny znamenaly zvýšenou pohotovost také pro příslušníky VB, jejich pomocníky a různé ty dobrovolné strážce loajality občanů. Kýbl s vápnem a štětka byly považovány za zbraně ideologického nepřítele. Noc na 1. máje mohla být zneužita k rejdům imperialistů!

Jako děti jsme si průvody náramně užívali, nikomu ani na mysl nepřipadlo, že by se NEZÚČASTNIL, bylo to prostě povinné pro děti i pro rodiče. My děti jsme nastoupili v nejlepších svátečních šatech, později v pionýrských a svazáckých krojích, jako na

potvoru bývala prvomájová rána velmi často chladná a deštivá, takže nám maminky braly s sebou svetříky, v průvodu ovšem musely náležitě vyniknout červené šátky na modrých košíkách, takže zima nezima, šlapalo se bez nich. Od sedmi ráno burácely z obecního rozhlasu ryčné pochody, aby snad někdo nezaspal... Svátečně oblečení Lukaváci se scházeli na návsi, jako malá školačka si pamatují, že průvod v čele s kapelou pana Maška prošel obcí a skončil na hřišti, v průvodu jsme okukovali „alegorické vozy“, což byl nejnovější traktor s umytým a ověnceným vlekem. Na hřišti po projevu zahrála kapela hymnu a Internacionálu a šlo se domů. Později jsme všichni jezdili zvláštním autobusem do Přestic, tam jsme u Spoláku dlouho a dlouho čekali, až se budeme moci zařadit do mohutného proudu lidí, který se valil z kopce ke Spoláku a směřoval na náměstí. Lidi se bavili mezi sebou a vykládali si vtipy a drby, sledovali,

jak kolem prochází zaměstnanci přeštických závodů, bývalo jich dost: PREFA, ODĚVA, TESLA, STS, cihelny, RAJ atd., ale dospělí nás moc nezajímali, čekali jsme, až půjdou naši spolužáci ze školy, buď v pionýrském kroji, nebo ve sportovním úboru, tenkrát byli skoro všichni členy buď Tělovýchovné jednoty, SVAZARMu nebo nejrůznějších kroužků v Domě pionýrů. A my holky jsme se chichotaly a pošťuchovaly, když kolem šli starší kluci z házené, z fotbalu, tenisté, modeláři se svými letadýlky, kynologové se psy u nohy, kluci i muži zase tajili dech,

když viděli děvčata v gymnastických trikotech s dlouhými stuhami a kužely, holky byly zmrzlé jak rampouchy, ale i děvčata v pionýrských sukních měla co nabídnout, protože je měla jako mini. Většina mých spolužaček „vytáhla“ a matky odmítly dávat další peníze za ten ošklivý šedomodrý tesilový hadr.

Občas došlo i k humorným situacím, v průvodu byli zcela nepostradatelní mladí muži před vojnou, tedy branci odvedenci. Měli za úkol kráčet před jednotlivými výpravami a nést prapory a tyče transparentů. A v tom byl ten zádrhel, protože to byli titíž, co stavěli májku a celou noc ji pozorně hlídali. Ti borci mívali kalná a chmurná rána, pokud je nevzbudily ty ampliony, probudili je dost nešetrně rodičové a dostrkali je na shromaždiště, tam jim organizátoři vrazili do rukou jejich propriety a opřeli je o to, co měli držet. Borci pak klimbali zavěšeni na svých tyčích a než se průvodeček zařadil, stačili si i trochu schrupnout. Jednou se probral jeden dobrý branec a mžoural nechápavě kolem sebe. Jaksi si nemohl uvědomit: Co? Proč? Jak se sem vůbec dostal? Procitl bohužel právě ve chvíli, kdy si to po hlavní cestě kolem nás šinul kompletní ženský učitelský sbor naší bývalé 1. ZDŠ. Tím strašlivým pohledem Pavel, zvaný ode dávna Vořech, okamžitě vystřízlivěl. Byl už pár let mimo jejich dosah, ale respekt holt zůstal... A do chvíleky ticha mezi dvěma vřískavými a burácivými skladbami se ozval ojedinělý a zcela zřetelný výkřik: „Ať žijou naše ženy! Támdlety!“ A ještě na ně ukázal prstem. Tady u Spoláku to vzbudilo náramné veselí, poblíž náměstí a na

náměstí samém se nesly z amplionů jiné hovadiny, ale těm se lidi smáli už jen v duchu. Když to všechno došlo na náměstí, odbyly se projevy, pak všechno strnulo a zazněly hymny a Internacionála a Píseň práce. Pak se šlo domů, i když na náměstí bývaly stánky s pivem i nějakým občerstvením a hrála hudba. My jsme s našima a později s kamarádkami šli „špacírem“ domů. Přestíckým oslavám jsem zůstala věrná, i když jsem už studovala a později pracovala. Musila jsem ovšem nosit do školy i do práce potvrzení, že jásám ve své domovské vesničce či svazácká organizaci. Jediná změna od dětských let byla, že májku už mladíci vztyčovali za pomoci traktoru a že jako svazáci jsme vnucovali účastníkům koupi „klopenek“, to byly malé kartičky se symbolem oslav, které jsme špendlili na saka či na pláště. Myslím, že mnozí by byli raději, kdybychom jim byli konduktérskými kleštičkami procvakli ucho. Ale byli jsme doma, mezi svými sousedy a přáteli... A taky jsme věděli, před kým si dát pozor na hubu.

Podle vyprávění kolegů a kamarádů z Plzně to jinde bývalo ještě daleko horší. Kamarádi líčili, jak se mohutnému proudu pracujících, který se valil z bran Škodovky (tedy tenkrát Závodů V. I. Lenina), říkalo „pochoď zlodějí“. Bylo věcí cti z recese, z hecu čili ze srandy pronést něco okolo jindy tak bdělých vrátných. Dalším hecem byla neoficiální soutěž kolektivů BSP, zvítězila parta, která se nejdříve vytratila z průvodu a sešla se v kompletní sestavě ve své kmenové hospodě. Tímto měla BSP splněn další úkol, kolektivní kulturní akci k utužení soudružských vztahů na pracovišti.

Pamatuji si, jak o jednom prvním májovém dni bylo ve vzduchu „něco“, mezi účastníky vládla nervozita a neklid, tvořily se hloučky a lidé si šuškali mezi sebou o nejnovějších zprávách z „Hlasu Ameriky“. Až odtud se totiž Čechoslováci dozvěděli, co jim bylo už několik dnů zamlčováno, totiž že opravdu to „něco“ ve vzduchu JE. Totiž radiace. 26. 4. 1986 vybuchl reaktor jaderné elektrárny v ukrajinském Černobylu. Tehdejší sovětské orgány se pokusily katastrofu utajit před celým světem i před vlastními občany, takže v Kyjevě, pár desítek kilometrů od havárie, se konal obvyklý velkolepý májový průvod. Těch mých prvomájových průvodů bylo přes dvacet, než čas opnou trhnul...

Ne, opravdu mi tohle nechybí. Jen večer, když se tenkrát v televizi před hlavním svátečním pořadem vždycky objevila znělka Sváteční chvílky poezie (kresba ženské hlavy od Svolinského a pár taktů Smetanovy hudby) a pak v podání některého z předních herců zazněl úryvek z Máje, vytáhnu prastarý výtisk knížky, která je starší než já a znovu se začtu do těch nesmrtelných veršů: „Byl pozdní večer. První máj. Večerní máj. Byl lásky čas...“ A jako tehdy nad střechami domů potřásá májka barevnými fáborky.

Blanka Zahradníková

MAŠKOVA KAPELA V PRVOMÁJOVÉM PRŮVODU

Zase půjdeme do velkého prvomájového průvodu – s třepetalkami, vlajkami a transparenty. Do kroku nám budou vyhrávat dechové hudby i mládežnické orchestry. Nejenom v našich vesnicích a městech budou hrát: například dechová hudba ČSPO z Horní Lukavice – má spolu s JZD Chlumčany velkou družbu se zemědělským družstvem LPG Wachau v Německu a již počtvrté bude na srdečné pozvání německých družstevníků pod taktovkou kapelníka Václava Maška vyhrávat na prvního máje ve městečku Radebergu. Hudbymilovní Němci, kteří si velmi cení kvalit naší pravé dechovky si už první máj bez svých velkých přátel – hudebníků z Horní Lukavice - málem ani nedovedou představit. Hudba má už 102letou tradici. Ať tedy jako jedna z našich nejlepších muzik hraje do kroku našim přátelům v NDR a ostatní ať rozjásají svým rytmem průvody a veselice ve všech našich vesničkách i městech.

Z dobového tisku přepsala Mgr. Eva Horová

KVĚTEN 1945

Vzpomínám na sobotu 5. května 1945. Pražský rozhlas začal volat o pomoc stíhací letce, aby zastavili kolonu německého vojska, která se blížila ku Praze. Toto hlášení stále opakovali česky, anglicky, rusky. Tatínek s několika dělníky začal odstraňovat velký dřevěný nápis na budově mlýna a vyvěsili československý prapor. Maminka mezitím párala německý prapor a vzpomínám si, že jsme pak ještě dlouho nosili červené trenýrky. V neděli 6. května v poledne jsme zaslechli volání: „Už jsou tady!“ Rychle jsme vyběhli a zaslechli hukot pancérů a viděli kolonu amerických tanků, která směřovala ze vsi směrem za řeku. U Brožů (čp. 70) se kolona zastavila. U Živných stál první americký tank Sherman a lidé Američany radostně vítali. Karel Hodic, pekař za řekou, radostně přiběhl s velkým košem čerstvě upečených housek. Tankisté odjeli a po nich přijela automobilová brigáda a elitní oddíly „Ranger“. V zámku se ubytovali důstojníci a kolem si postavili stany. Stany byly před zámkem i mezi stromy a tam, kde je dnes kolna bývalého JZD a konzum, tam měli velký stan s polní kuchyní. Hlavní stanové město vzniklo na lukách v bažantnici od místa dnešního fotbalového hřiště, dále směrem ke kapličce v bažantnici, kde pobývali až do konce září 1945. Vykopali několik velikých jam, kam házeli odpad, který se nedal spálit a před odchodem tyto jámy, podobně jako latríny, dobře zahrabali, takže po jejich odchodu nic nezůstalo, a za rok, když na těchto loukách vyrostla tráva, tak nebylo po

*První armádní vozidlo v DL 6. května 1945
ve 13.30 a pan Jaroslav Maruš*

tomto stanovém táboře ani památky. Některé ženy ze vsi jim praly a žehlily prádlo a dostávaly za to balíčky všech možných dobrot, ale i praktické věci jako mýdlo, zubní pasty atd. V hostinci „U Bílé růže“ si udělali v sále svůj vojenský klub, který se stal střediskem jejich kultury a zábavy a tam promítali filmy a také zvali k tanci místní děvčata a učili je tanci „boogie-woogie“. Na louce mezi hřbitovem a řekou si udělali letiště pro dvě lehká letadla tzv. Piper. Ta jim zajišťovala poštu. V Dolní Lukavici také skončil transport německých civilistů, kteří utíkali před ruskou armádou. Byly to ženy s malými dětmi.

Na cestě mezi Lišicemi a Hradčany měli Němci umístěn protiletectký světlomet a kulomet. Světlomet obsluhovaly ke konci války ženy pod vedením německého důstojníka. Když jedna letka amerických „hloubkařů“ letěla proti proudu Úhlavy, Němec si na ně vystřelil. To však neměl dělat, se zlou se potázel. Jeden pilot z té letky se nad naším mlýnem otočil a dal mu hloubkovou kulomentnou „spršku“. Šel jsem se tam pak podívat. Bunkr s kulometem byl rozstřílen a jejich „ubikace“ taky. Jeden pilot byl také zvědav, co se děje na našem dvoře. Na dvoře bylo několik koňských povozů. Opustil tu letku a zakroužil kolem mlýna, ale když zjistil, že jde o civilisty nakládající pytle mouky, tak na nás neútočil. Mávali jsme na něj, zdravili jej, ale na druhé straně jsme přeci jen měli obavu, aby nás kulometem „nepokropil“. Po válce také běhalo po polích kolem Lukavice plno vojenských koní, které Němci při útěku zanechali na pospas osudu. Sedláci si je chytali a k nám také někdo přivedl jeden pár krásných tažných „ryzáků“. Pak přišlo nařízení všechny tyto koně shromáždit a předat. Později jsme viděli, jak ruští vojáci převádí v obrovském stádu koně (snad sto) a vedou je domů na východ kolem řeky Úhlavy. Patrně je dostali darem od Američanů.

Z poznámek Jiřího Turka přepsala Mgr. Eva Horová

ZPRÁVY Z FOTBALU

K prvnímu mistrovskému zápasu druhé poloviny sezony 2017/2018 odjeli dolnolukavičtí fotbalisté 8. dubna do Neuraz. Po výborném začátku, kdy to vypadalo, že na hřišti hraje jen jedno mužstvo, začaly padat první góly. Do poločasu vstřelili naši hráči 4 branky. V druhé části utkání přidělili naši borci, hrající ve vynikající formě, soupeři další 4 góly. Zvítězili tak rozdílem 8 branek, protože nezbativější hráči neprekonalí našeho brankáře ani jednou. Nejlepším střelcem tohoto zápasu se stal Marek Kastner s 5 vstřelenými brankami.

Na čerstvě posekaném trávníku a s nově vybudovanou záchytnou sítí míčů za branou proti sobě nastoupili v neděli 15. dubna domácí fotbalisté proti hostům z Líšiny. Od začátku utkání měli dolnolukavičtí hráči více ze hry. To se ale dlouho neprojevilo na vývoji skóre. Po poločase domácí vedli pouze 1:0. V druhé půli pokračoval nápor fotbalistů Dolní Lukavice. Tlak na bránu soupeře narůstal. Diváci viděli několik pohledných fotbalových akcí a mnoho neproměněných šancí domácích borců. Střelci dokázali protrhnout střeleckou smůlu a nakonec Líšíné přidali další 4 branky.

Po závěrečném hvizdu rozhodčího se zastavil stav skóre na 5:1 pro Dolní Lukavici. Sportu zdar a fotbalu zvlášť.

Za TJ Sokol Pavel Hajžman

NÁVŠTĚVA Z OBLAK

V neděli 15. dubna v 16.00 nad fotbalovým hřištěm v Dolní Lukavici několikrát zakroužilo menší letadlo. Zraky přítomných očekávajících zahájení prvního jarního domácího mistrovského utkání v kopané směřovaly k obloze, místo na zelený trávník. Z otevřených dveří letounu se vzápětí „vysypalo“ několik drobných barevných teček. Za okamžik se za každým zvětšujícím se bodem otevřel malý padáček a vzápětí velký padák.

K zemi se snášeli parašutisté s krásně barevnými padáky, někteří i s vlající českou vlajkou. Než stačili dopadnout na hřiště, letoun opsal další okruh nad Lukavicí a „vypadla“ další skupinka odvážných „vzduchoplavců“. Za nadšeného potlesku a cvakání fotoaparátů postupně všichni návštěvníci z nebes umně přistávali doprostřed zeleného trávníku na červeně vyznačený dopadový kříž. Mnozí přihlížející byli překvapeni rychlostí seskoku a hlavně prudkého dopadu výsadkářů. Celkem na fotbalové hřiště přistálo 11 žen a mužů.

Po seskoku parašutisté začali odepínat a balit padáky a uvolňovali hřiště již nastoupěným fotbalistům. Nezvyklou a atraktivní návštěvou nás poctili členové Aeroklubu Plzeň Bory. Po předvedeném výkonu se krátce občerstvili v místním bufetu a sledovali fotbalové utkání. Po společné závěrečné fotografii a rozloučení se rozjeli do svých domovů. Děkujeme „návštěvníkům z nebes“ za krásný a nevšední zážitek. Přejeme jen samé šťastné doskoky.

Fotbalový oddíl TJ Sokol Dolní Lukavice

Manželé Slávka a František Šestákovi

21. dubna oslavili manželé Slávka a František Šestákovi z Krasavce již 56 let společného života. Slávka, rozená Příbáňová, ze Snopoušev, se s Františkem Šestákem z Krasavce seznámila v Dolní Lukavici na zábavách. František odešel v září 1960 na vojenskou službu do Ožďan na Slovensko. Kvůli nepokojům v Maďarsku museli vojáci zůstat na vojně o 4 měsíce déle. Za celou dobu přijel František domů jen čtyřikrát. Datum svatby v roce 1962 vyšel na Bílou sobotu na Velikonoce.

Pan farář z přeštického kostela jel do Českých Budějovic za panem biskupem vyprosit, aby mohli podávat k obědu maso, protože stále trval velikonoční půst. Nejdříve byli ve 14 hodin oddáni v obřadní síni MNV v Dolní Lukavici a pak jim bylo požehnáno v kostele sv. Petra a Pavla v Dolní Lukavici. Hostinu měli ve Spolkovém domě v Přesticích. Do Krasavce se přestěhovali v roce 1963. Manželé spolu vychovali dvě dcery: Milenu (*1962, žije ve Vstiši) a Ivanu (*1967, bydlí v Krasavcích). Šestákovi mají čtyři vnoučata: Jiřího, Jakuba, Karla a Ivanu.

Obec Dolní Lukavice gratuluje manželům a přeje hodně pohody a zdraví do dalších let

Všem jubilantům přejeme do dalších let hodně zdraví, štěstí a spokojenosti**duben**

- 83. narozeniny pan Václav Kvídera z Krasavce
- 82. narozeniny paní Anna Maderová z Dolní Lukavice
- 80. narozeniny paní Zdeňka Matoušková z Dolní Lukavice
- 75. narozeniny paní Marie Schejbalová z Dolní Lukavice
- 50. narozeniny pan Jan Bělonož z Dolní Lukavice

květen

- 96. narozeniny paní Marie Pytlíková z Dolní Lukavice
- 94. narozeniny paní Ludmila Živná z Dolní Lukavice
- 85. narozeniny pan Ladislav Trylč
- 70. narozeniny pan Zdeněk Eberle ze Snopoušev

červen

- 70. narozeniny paní Naděžda Herejková z Dolní Lukavice

HLASATEL – časopis obyvatel Dolnolukavicka. Vydává Obec Dolní Lukavice. Vychází 8x v roce v nákladu 420 výtisků. Nevyžádané rukopisy se nevracejí. Za obsah článků odpovídají jejich autoři. Registrováno MK ČR E 12350 Adresa redakce: Obecní úřad Dolní Lukavice 134, 334 44. Archiv www.dolni-lukavice.cz, zodpovědný redaktor a grafika Michal Böhm – ekonom@dolni-lukavice.cz
Členové redakční rady: Mgr. Eva Horová, Bc. Naděžda Popová, Mirka Štychová.